

EGAZKADAK

Etxe ganean
kee mordoia;
geldiro, baiña,
gorantza doa.

Sorgiñak begiz
egin aurrari,
ta an doakio
beingoz amari.

Errekatxoa
guztiz marmarti;
bein baten **yaku**
egin itxasti.

Aizea ausirik,
azkar egazka
dakust arrano
urdiña naika.

Gogo zindoak,
alai ta ustetsu,
egaz dagie
Zugana, Josu.

Oi, ene Maitel,
gezi bai litza,
Zugana doa
nire biotza.

OTOIA

(Lenengoz eskiñi neban Jauparen
oroiz: 1934-VII-8)

Ur zabilkidaz, Maite, adiskide zintzo,
gorputzez ur-ur, gogoz oraindik urrago;
bion maitasun lera, laba gori antzo,
diztira jarioka, garretan baitago.

Laztankor nozu deitu, ona ni Zuri so;
entzuna dot aspaldi zure aots leuna,
maitezko mintzo gozo, eztidun euria;
barnera ots eistazun, eskiñiz zoruna.

Ar lurkoia bait-naz, nitzat esker larregi;
baiña Zuk, ariz ta ariz, dei nozun ezker,
gakiozan alkarri, egundo urrintzake:
aopeko izketaldi daukagun unero.

Zutzaz maite mindua netzan illargitan,
zure jrritsez, Maiteño, ibil naz ona-ara:
aria idorotean bakar tximisteak
atsedena artzen dau bere aisiara.

Zeure jauretxeko otsein saillera ekarri
eta esku ezartzez almindun ein nozu,
orio donetsiagaz jgurtziz batera;
ta... esker-zor au, zelan neinke nik ordaindu?

Emen naukazu, goizero, ondian dardarti;
aragi begiz dakust irudia soilki,
baiña, egi uts-utsa, ortxe zagoz, Jaun on,
soiñez ta gogoz, eta zaitut ene jaki.

Edontzian ardoa dakuse zentzunak,
siñismenak, itz osten, Kristo'ren odola:
ogia egizko soin liparrez biurtu,
ardaoa berebat, odol. Itzen ala!

Sar, goizez, ene barrura, Jaun, ta laztan sutsuz
nire biotz-zirrara oro biur lili;
ludi-aize likitsak ezpei iñoiz ezain
lore onen aratza; bego garden beti.

Ementxe, Jauna, zeure baratz jator ontan,
arri zuloan egin dot neure abia;
urretxindorrarena gau-aldera beste
atsegarri bekizu nire oiu mia.

Zuri, untza iduri, gogor itsatsia,
maite elez jarduka, eztizko euritan;
alkarregan biotzok dagien pilpira
errez adi daigun, ots oro at, utikan.

Ezpei gure maite ixil barri iñok bere jzan:
Zeugaz bat, Maite, aldi oro bizi nadin
ikatzta ta sua baizen alkar, estu;
enaite atetiko ezertxren jakin min.

Zutzat, Josu on, nire biozkada oro,
eresi oro itzuli beite ene barnean;
su kiskalgarri bego bion maitasuna,
be-lokiak ausirik, gorantz jo artean.

BIURPEN

Billa nagizu, Jauna,
ez kanpo, Zeugan baiño;
Zu ezik, gaur ezkeru,
asun-poillu yat oro.

Sar eistazu gezia
bigun biotz erdian,
nik neureak josi
ditut zure bizian.

Zelatan nago geroz
zure besoen artean,
geldi ta kukurtua
kulunka bigunean.

Soil, lantzar egoan len
nire gogoa, ai!, iltzer;
gaur, lera neurri gabez
erantzia, txit eder.

Begitu gozoz nozu
bitxikoi apaindua;
zure eskuen ikutuz
txingartu yat mosua.

Billa nagizu gaurtik
Zeugan, Jainko laztantsu;
bekoki ausart au, or,
apal lurtean kuku.

Zure biotz taupadaz
ur-dagit kresal zear:
ez uin, ez bidutzirik,
ez nau ezertxok dardar.